

Sygn. akt III AUa 390/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Urszula Iwanowska
Sędziowie:	SSA Jolanta Hawryszko SSO del. Beata Górską (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2013 r. w Szczecinie

sprawy T. J.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 20 lutego 2013 r. sygn. akt VI U 1026/12

zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że oddala odwołanie.

SSO del. Beata Górską SSA Urszula Iwanowska SSA Jolanta Hawryszko

Sygnatura akt III A Ua 390/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 września 2010 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji ponownie ustalił wysokości emerytury policyjnej T. J., ustalając ją na 994,31 zł.

T. J. złożył odwołanie od decyzji, żądając jej zmiany poprzez nie obniżanie emerytury policyjnej. Odwołanie złożył bezpośrednio do sądu, jak i za pośrednictwem organu rentowego.

W uzasadnieniu podniósł, iż organ rentowy w oparciu o przepisy ustawy z dnia 23 stycznia 2009 roku o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji... oraz ich rodzin (Dz.U. Nr 24, poz.145) obniżył wskaźnik emerytury za okres od 01.09.1973 r. do 1.08.1982 r. i od 01.01.1984 do 31.07.1990r. do 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok służby. Organ rentowy

odstąpił od zasad ustalania wysokości emerytury określonych w art. 15 -16 obowiązującej przed nowelizacją z dnia 23 stycznia 2009 roku policyjnej ustawy emerytalnej z dnia 18 lutego 1994 roku (Dz.U. z 2004r. Nr 8, poz. 67 ze zmianami). Zdaniem odwołującego ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. nie odpowiada konstytucyjnym wzorcom Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa prawa, jak również zasadom ochrony praw człowieka i obywatela, przyjętych w ratyfikowanych przez Polskę umowach międzynarodowych oraz z wymogami państwa opartego na rządach prawa.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego.

W uzasadnieniu podniesiono, że Instytut Pamięci Narodowej Komisję Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu nadesłał informację o przebiegu służby nr (...) z której wynika, iż wnioskodawca pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Mając na względzie powyższe, w dniu 12 marca 2010 r. pozwany wydał decyzję o ponownym ustaleniu wysokości emerytury policyjnej, w której na podstawie art. 15b w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) oraz na podstawie otrzymanej z IPN informacji ponownie ustalono wysokość emerytury. (k. 7-10 akt XIIIU 14915/10).

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2013 roku Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. z dnia 1 września 2012 roku znak (...) w ten sposób, że za okres od 1.10.1980 do 17.05.1982r. emerytura wzrasta o 2,6% podstawy wymiaru rocznie, w pozostałym zakresie oddalił odwołanie i zasądził od wnioskodawcy na rzecz pozwanego 60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

T. J. nabył prawo do emerytury policyjnej w 1991 r. Do wysługi emerytalnej zaliczono mu 21 lat, 7 miesięcy i 15 dni służby w MO oraz 4 lata, 3 miesiące i 23 dni okresów zaliczonych. Pełnił służbę w milicji od 1.1.1970 r. do 1.5.1990 r. W tym czasie:

- od 1.01.1970 był milicjantem kierowcą w Komendzie Powiatowej MO w S. w referacie (...);
- od 1.06.1975 był inspektorem w Komendzie Wojewódzkiej MO w G. w referacie (...) w S.;
- od 1.05.1980 był podchorążym w Wyższej Szkole (...) w L.;
- od 18.05.1981 był inspektorem (pełniącym obowiązki w S.) w Komendzie Wojewódzkiej MO w G., Wydział(...);
- od 16.09.1981 był inspektorem w Komendzie Wojewódzkiej MO w G., Grupa (...);
- od 1.03.1983 był inspektorem (pełniącym obowiązki w grupie (...) komisariatu MO w C.) w Komisariacie MO w S., Grupa (...);
- od 1.07.1985 był starszym inspektorem w Komisariacie MO w S., Grupa (...);

W dniu 1.09.2010 r. Instytut Pamięci Narodowej w trybie art. 13a ust. 1 ustawy z dnia 18.02.1994 r. (Dz.U. z 2004 r., nr 8, poz. 67 ze zm.) przedstawił informację o przebiegu służby.

Na jej podstawie organ rentowy, decyzją z 1.09.2010 r., obniżył od 1.10.2010 r. wysokość emerytury, przyjmując za okresy od 1.1.1970 do 1.5.1990 r. po 0,7 % podstawy wymiaru.

Sąd Okręgowy przywołał treść art. 15 b dodany do ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. 2004 r. Nr 8 poz. 67), ustawą z dnia 23

stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U.2009.24.145) który stanowi, iż: @KON@

1. przypadku osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., emerytura wynosi: @POCZ@
@KON@ 1) 0,7 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990;
2) 2,6 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby lub okresów równorzędnych ze służbą, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, 1a oraz pkt 2-4.

2. przepisy art. 14 i 15 stosuje się odpowiednio.

3. do okresów, o których mowa w art. 13 ust. 1, na żądanie wnioskodawcy, mogą być doliczone w pełnym wymiarze okresy służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, jeżeli funkcjonariusz udowodni, że przed rokiem 1990, bez wiedzy przełożonych, podjął współpracę i czynnie wspierał osoby lub organizacje działające na rzecz niepodległości Państwa Polskiego.

4. w przypadku, o którym mowa w ust. 3, środkiem dowodowym może być zarówno informacja, o której mowa w art. 13a ust. 1, jak i inne dowody, w szczególności wyrok skazujący, choćby nieprawomocny, za działalność polegającą na podjęciu, bez wiedzy przełożonych, czynnej współpracy z osobami lub organizacjami działającymi na rzecz niepodległości Państwa Polskiego w okresie służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990.

W ocenie Sądu, odwołanie zasługiwało na uwzględnienie tylko w zakresie wadliwego zaliczenia do okresu służby w organach bezpieczeństwa państwa okresu od dnia 1.10.1980 do 17.01.1982 r., kiedy odwołujący został zaliczony w etatowy stan podchorążych Wyższej Szkoły (...) w L..

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18.10.2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.), w rozumieniu tej ustawy organami bezpieczeństwa państwa są: 1) Resort Bezpieczeństwa Publicznego Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego; 2) Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego; 3) Komitet do Spraw Bezpieczeństwa Publicznego; 4) jednostki organizacyjne podległe organom, o których mowa w pkt 1-3, a w szczególności jednostki Milicji Obywatelskiej w okresie do dnia 14.12.1954 r.; 5) instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych; 6) Akademia Spraw Wewnętrznych; 7) Zwiad Wojsk Ochrony Pogranicza; 8) Zarząd Główny Służby Wewnętrznej jednostek wojskowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe mu komórki; 9) Informacja Wojskowa; 10) Wojskowa Służba Wewnętrzna; 11) Zarząd II Sztabu Generalnego Wojska Polskiego; 12) inne służby Sił Zbrojnych prowadzące działania operacyjno-rozpoznawcze lub dochodzeniowo-śledcze, w tym w rodzajach broni oraz w okręgach wojskowych.

W ocenie Sądu Okręgowego Wyższa Szkoła (...) w L. nie mieści się w katalogu organów określonych w punkcie 5 art. 2 ust. 3 ustawy o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów jednocześnie wskazuje, że jednostkami służby bezpieczeństwa w rozumieniu ustawy są te jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które z mocy prawa podlegały rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa oraz te jednostki, które były ich poprzedniczkami. Wyższa Szkoła (...) literalnie nie wymieniona w katalogu organów bezpieczeństwa nie może być zaliczona do tego rodzaju organów w kontekście przepisu art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 18.10.2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 18.11.2009 r. sygn II A Ka 322/09; POSAG 2010/1/198 563028, wyraził pogląd, zgodnie z którym Wyższej Szkoły (...) w L. nie

można uznać za organ bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18.10.2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, bo chociaż mieści się w katalogu instytucji wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy lustracyjnej, to nie odpowiada kryteriom sformułowanym w art. 2 ust. 3 tej ustawy. Analogiczna ocena prawna charakteru (...) w L. zawarta jest w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XVIII Wydział Karny z dnia 14.12.2009 r. (sygn. akt XVIII K 258/097). Z oceną charakteru (...) w L. dokonaną przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku identyfikuje się Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie. Mimo, że wskazane orzeczenia zapadły w sprawach w postępowaniu karnym, to jednak w tych postępowaniach tak jak i w niniejszym, Sąd orzekał na podstawie tego samego przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 2 ustawy z dnia 18.10.2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Zatem poglądy wyrażone w tych orzeczeniach mają zastosowanie w niniejszej sprawie. Wymaga podkreślenia, że we wskazanym wyroku z dnia 18.11.2009 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku zajął się szczegółową analizą aktów prawnych powołujących Wyższą Szkołę (...) w L., która doprowadziła go do konkluzji zaprezentowanej na wstępie rozważań. Sąd ten bowiem stwierdził, że w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego, że art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej zawiera legalną definicję pojęcia "jednostki Służby Bezpieczeństwa" i odnosi się ona do instytucji centralnych SB MSW jak i podległych im jednostek terenowych wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 5 tejże ustawy. Za przyjęciem takiej wykładni przemawia nie tylko dokonana przez Sąd Najwyższy wykładnia językowa jak i wskazane ratio legis tego przepisu ale i jego gwarancyjna funkcja.

Uczelnia ta została powołana rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 1.09.1972 r. w sprawie utworzenia wyższej szkoły oficerskiej resortu spraw wewnętrznych i z rozporządzenia tego nie wynika, że była to jednostka Służby Bezpieczeństwa.

Skoro w myśl art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej jednostkami Służby Bezpieczeństwa, w rozumieniu tej ustawy, są te jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które z mocy prawa podlegały rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa oraz te jednostki, które były ich poprzedniczkami, a Wyższa Szkoła (...) w L. nie została z mocy prawa rozwiązana z chwilą utworzenia UOP, bo została zniesiona ponad 10 miesięcy wcześniej i to na podstawie art. 3 ustawy z dnia 31.03.1965 r. o wyższym szkolnictwie wojskowym to przedstawione powyżej rozważania prowadzą do wniosku, że Wyższa Szkoła (...) w L., nie może być uznana za organ bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust.1 pkt 5 w związku z ust. 3 ustawy lustracyjnej, gdyż nie stanowiła instytucji centralnej SB MSW, która uległa likwidacji w momencie powołania Urzędu Ochrony Państwa.

Zdaniem Sądu Okręgowego w konsekwencji powyższego okres, kiedy wnioskodawca odbywał studia dzienne w Wyższej Szkole (...) w L. winien być wyłączony ze służby w organach bezpieczeństwa państwa. Tym samym według tego Sądu za ten okres świadczenie odwołującego nie powinno być obniżone według zasad przewidzianych w art. 15 b ustawy z dnia 18.02.1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.)

Zaskarżona decyzja ustalająca wysokość świadczenia odwołującego od dnia 1.01.2010 r. w zakwestionowanym przez Sąd zakresie naruszała art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 18.10.2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Powyższe uzasadniało na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmianę zaskarżonej decyzji w zakresie wskazanym w wyroku poprzez ustalenie, że podstawę wymiaru emerytury odwołującego za wyżej wskazany okres nauki należy ustalić przy uwzględnieniu wskaźnika po 2,6 % podstawy wymiaru za każdy rok tj. na podstawie art. 15 wyżej wskazanej ustawy.

W pozostałym zakresie odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podał, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 24.02. 2010 r. w sprawie o sygn. akt K 6/09 uznał za konstytucyjne uregulowania ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. Tym samym zarzuty odwołującego co do niekonstytucyjności przepisów stanowiących podstawę

zaskarżonej decyzji, nie zasługują na uwzględnienie. Do kompetencji organów z zakresu wymiaru sprawiedliwości nie należy orzekanie o celowości i zasadności przyjętych przez ustawodawcę rozwiązań prawnych (część 10.5 uzasadnienia wyroku).

W toku postępowania sądowego odwołujący nie wykazał bowiem, by obniżenie jego świadczenia emerytalnego nastąpiło wskutek niezgodnego z prawem i ze stanem faktycznym zakwalifikowaniem konkretnego okresu jego służby do służby w organach bezpieczeństwa państwa. Dokumenty zgromadzone w sprawie dowodzą, że odwołujący w okresie wynikającym z wystawionej przez IPN informacji o przebiegu służby (z wyłączeniem okresu studiów w (...) w L.) był funkcjonariuszem terenowych organów bezpieczeństwa państwa.

Służba odwołującego w Wydziale (...), Wydziale i (...), Grupie (...), referacie (...) i referacie (...) zakwalifikowana została do służby w organach bezpieczeństwa państwa z mocy art. 2 ust. 1 pkt. 5 ustawy z dnia 18.10.2006 r. w związku z jej art. 2 ust. 3.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16.07.1990 r. w sprawie nadania statutu organizacyjnemu Ministerstwu Spraw Wewnętrznych (Dz. U. z 1990 r. Nr 49, poz. 288) nie umieściło w jego strukturach biura paszportów. W związku z tym należy uznać, iż dotychczasowe biura paszportów funkcjonujące w ramach MSW uległy likwidacji razem z innymi jednostkami organizacyjnymi Służby Bezpieczeństwa.

Jednostki, w których odwołujący pełnił służbę stanowiły jednostki organizacyjne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Ustawodawca wyraźnie ten okres służby uznał za okres, za jaki podstawa wymiaru emerytury winna być obniżona z 2,6 % podstawy wymiaru do 0,7 % podstawy wymiaru (art. 15b ustawy z dnia 18.02.1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy).

W ocenie Sądu I instancji, odwołujący nie udowodnił, że przed rokiem 1990, bez wiedzy przełożonych, podjął współpracę i czynnie wspierał osoby lub organizacje działające na rzecz niepodległości Państwa Polskiego bez wiedzy i zgody przełożonych (art. 15b ust. 3 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r.). Jego twierdzenia co do przekazywania informacji NSZZ Solidarność przy zakładach w K. takich informacji nie zostały udowodnione. Informacja zawarta w piśmie zmarłego księdza W. K. z 22.10.2010 r. (k.24 alt XIII U 14915/10) wskazuje na wychowywanie rodziny w duchu katolickim, co nie jest „współpracą”. Stwierdzenia zaś o pomocy prześladowanym nie znalazły potwierdzenia w innych dowodach. Za dowód taki nie mogły zostać uznane oświadczenia S. K., J. J., E. K. (k.24 alt XIII U 14915/10). Pisma osób trzecich zawierające oświadczenia wiedzy odnoszące się do określonych faktów nie mogą być uznane za dowody. Przyjęcie tych pism stanowi naruszenie zasady ustności, bezpośredniości i swobodnej oceny dowodów obowiązującej w polskim prawie procesowym, gdyż dowodem mogą być tylko zeznania tych osób w charakterze świadków złożone bezpośrednio przed sądem (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 stycznia 2005 r., VI ACa 477/04, Rej. 2005, nr 5, s. 169). Wniosków dowodowych o przesłuchanie tych świadków odwołujący, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie złożył pomimo oczywistej potrzeby. Zeznania samego wnioskodawcy w tym zakresie są niewiarygodne. W dokumentacji służbowej nie ma żadnych wzmianek o zwalnianiu wnioskodawcy ze służby w milicji.

O kosztach procesu orzeczono stosownie do art. 99 w związku z 102 KPC oraz § 11 pkt. 2 i § 2 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.), przyjmując, iż pozwany uległ tylko w nieznacznej części roszczeń odwołującego.

Apelację co do części powyższego rozstrzygnięcia wniósł organ rentowy. Zaskarżył wyrok w części - pkt I wyroku- zarzucając mu: -naruszenie przepisów prawa materialnego w szczególności art. 13a ust. 1 i 5, art. 15 b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004r. Nr 8 poz. 67 z późn. zm.) dalej zwaną „policyjną ustawą emerytalną” oraz § 14 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 października 2004 r. w sprawie

trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu i Państwowej Straży Pożarnej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 239 poz. 2404 ze zm.).

Wskazując na powyższe wniosł :

- 1) o zmianę zaskarżonego wyroku w części -pkt I wyroku i oddalenie odwołania w całości, ewentualnie
- 2) o uchylenie zaskarżonego wyroku w części -w pkt 1 i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wskazał, że w jego ocenie wyrok Sądu Okręgowego w pkt 1 został wydany z naruszeniem wymienionych w petitum apelacji przepisów prawa.

Stosownie bowiem do art. 13a ust. 1 policyjnej ustawy emerytalnej na wniosek organu emerytalnego Instytut Pamięci Narodowej-Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu sporządza na podstawie posiadanych akt osobowych i, w terminie 4 miesięcy od otrzymania wniosku, przekazuje organowi emerytalnemu informacje o przebiegu służby wskazanych funkcjonariuszy w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Instytut Pamięci Narodowej - Komisja Ścigania Zbrodni Przeciwko Narodowi Polskiemu przesłał do pozwanego Informację o przebiegu służby Nr (...) z dnia 05.08.2010r. z której wynika, iż odwołujący w okresie od dnia 01.01.1970 roku do dnia 01.05.1990r. pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2007r. nr 63 poz. 425 ze zm.). W wykonaniu art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2009 r., Nr 24, poz. 145), zwaną dalej „ustawą zmieniającą” pozwany wszczął z urzędu postępowanie w przedmiocie ponownego ustalenia prawa do świadczenia i jego wysokości.

Apelujący podkreślił, iż do pozwanego nie wpłynęła z Instytutu Pamięci Narodowej żadna korekta wymienionej wyżej Informacji o przebiegu służby odwołującego dotycząca ww. okresu., która mogłaby stanowić podstawę do zmiany decyzji pozwanego. Zgodnie z § 14 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 października 2004 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu i Państwowej Straży Pożarnej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r., Nr 239, poz. 2404), środkiem dowodowym potwierdzającym datę i podstawę zwolnienia ze służby oraz okres służby jest zaświadczenie o przebiegu służby, sporządzone na podstawie akt osobowych funkcjonariusza, wystawione przez właściwe organy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu lub Państwowej Straży Pożarnej. Z kolei przepis art. 13a ust. 5 policyjnej ustawy emerytalnej stanowi, iż informacja o przebiegu służby jest równoważna z zaświadczeniem o przebiegu służby sporządzanym na podstawie akt osobowych przez właściwe organy. Mając na względzie powyższe, informacja o przebiegu służby odwołującego jest wiążąca dla pozwanego.

Ustawodawca w ust. 3 i ust. 4 powoływanego art. 15 b policyjnej ustawy emerytalnej wprowadza regulacje odnośnie zaliczania na żądanie wnioskodawcy do okresów, o których mowa w art. 13 ust. 1 w pełnym wymiarze okresów służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa.

W ocenie organu rentowego Sąd Okręgowy niesłusznie uznał, że okres służby odwołującego od dnia 01.10.1980 roku do dnia 17.05.1982 roku należy zaliczać w wysokości 2,6 % podstawy wymiaru emerytury. Emerytura odwołującego za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w okresie wskazanym w Informacji o przebiegu służby

otrzymanej przez pozwanego z Instytutu Pamięci Narodowej wynosić powinna 0,7 % podstawy wymiaru zgodnie z art. 15 b ust. 1 pkt 1 policyjnej ustawy emerytalnej w związku z art. 13a ust. 5 tejże ustawy

Sąd Apelacyjny w Szczecinie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego zasługuje na uwzględnienie, ponieważ zawiera argumenty, które częściowo podważyły rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji. W ocenie Sądu Apelacyjnego, w toku przeprowadzonego postępowania Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia stanu faktycznego poza kwestionowanym w apelacji okresem, które Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne jednakże na ich podstawie, w części zaskarżonej nie wywiódł prawidłowych wniosków.

Abstrahując od zakresu zaskarżenia, na pełną aprobatę zasługuje konstatacja sądu, że skoro okres służby pełnionej przez odwołującego się, od dnia 1 stycznia 1970 r. do 1 maja 1990 r. był okresem służby w organach wymienionych w katalogu organów wymienionych w art. 2 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych), to zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa.

Sąd Okręgowy przeprowadził samodzielną ocenę prawną tego stanu faktycznego w oparciu o art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r., bowiem zaskarżona decyzja oparta została na art. 15 b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...), który ma zastosowanie do osób, które pełniły służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 - 1990 oraz treści tych dokumentów. Zarzut apelacyjny dotyczący niezgodnego z prawem nie zaliczenia służby, okresu nauki w Wyższej Szkole (...) w L., do służby w organach bezpieczeństwa państwa jest ewidentnie sprzeczny ze wskazanymi przepisami prawa traktującymi o takiej służbie w latach 1944 – 1990. Ustawa z 18 października 2006 r. w art. 2 ust. 1 kolejno wymienia organy bezpieczeństwa państwa poczynając od roku 1944. W powołanym artykule w pkt 5 wskazane są instytucje centralne służby bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych Komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych. Sprawy ochrony ustroju ludowo – demokratycznego ustalonego w Konstytucji PRL i interesów Państwa przed wrogą działalnością szpiegowską i terrorystyczną zostały włączone w zakres kompetencji Ministra Spraw Wewnętrznych na mocy ustawy z dnia 13 listopada 1956 r. o zmianie organizacji naczelných organów administracyjnych publicznej w zakresie bezpieczeństwa państwa (Dz. U. Nr 54 poz. 241) po uprzedniej likwidacji Komitetu ds. Bezpieczeństwa Państwa (organ bezpieczeństwa państwa zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 4 powołanej ustawy).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego bezspornym jest, że odwołujący w okresie od 1 października 1980r. do 17 maja 1982r. był słuchaczem w Wyższej Szkole (...) w L. i, że ten okres nie został wyłączony z okresu odbywania służby w organie bezpieczeństwa państwa. W związku z tym słusznie podnosi apelujący, że w konsekwencji co do tego okresu ma do niego zastosowanie art. 15 b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...). Dotyczy on wszystkich funkcjonariuszy służby bezpieczeństwa niezależnie od jednostki tej służby, stanowiska czy konkretnych zadań. W tym miejscu zaakcentowania wymaga stanowisko organu rentowego, które w pełni akceptuje Sąd Apelacyjny, w świetle którego środkiem dowodowym potwierdzającym datę i podstawę zwolnienia ze służby oraz okres służby jest zaświadczenie o przebiegu służby, sporządzone na podstawie akt osobowych funkcjonariusza, wystawione przez właściwe organy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu lub Państwowej Straży Pożarnej. Z kolei przepis art. 13a ust. 5 policyjnej ustawy emerytalnej stanowi, iż informacja o przebiegu służby jest równoważna z zaświadczeniem o przebiegu służby sporządzanym na podstawie akt osobowych przez właściwe organy. Mając na względzie powyższe, słusznie wskazał apelujący, że informacja o przebiegu służby odwołującego jest wiążąca dla organu rentowego. Skoro do organu rentowego nie wpłynęła z Instytutu Pamięci Narodowej żadna korekta wymienionej wyżej informacji o przebiegu służby odwołującego dotycząca ww. okresu., która mogłaby stanowić podstawę do zmiany decyzji pozwanego rozstrzygnięcie apelującego należy uznać za słuszne i odpowiadające wymogom prawa wskazanym również, w § 14 ust. 1 pkt

1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 października 2004 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu i Państwowej Straży Pożarnej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r., Nr 239, poz. 2404).

Dodatkowego wskazania wymaga okoliczność, że regulacja zawarta w art. 15b ww. ustawy została uznana przez Trybunał Konstytucyjny za zgodną z Konstytucją RP – art. 2 – zasada państwa demokratycznego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, art. 10 - zasada podziału władzy, art. 30 – poszanowania godności człowieka jako źródła wolności i praw, art. 32 – zasada równości wobec prawa i zakaz dyskryminacji, art. 67 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 – zasada własności w odniesieniu do praw nabytych. Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z mocy art. 190 ust. 1 Konstytucji mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Sąd Okręgowy powołując się na wyrok Trybunału, zastosował się do wymogu konstytucyjnego bezwzględnego stosowania w praktyce orzeczniczej wyroków Trybunału i niedopuszczalności ich weryfikacji. Konstytucja RP zawiera w swoich zapisach wszelkie zasady Konwencji praw człowieka i podstawowych wolności. Zatem zgodnie z jej art. 90 ust. 1 nie zachodzi podstawa do oceny zgodności przepisu prawnego z zasadami ujętymi w Konwencji po uprzednim zbadaniu zgodności tego przepisu z zasadami polskiej Konstytucji.

Ponadto jak podał dziennik Rzeczpospolita z 7.06.2013r. w postanowieniu z dnia 6 czerwca 2013r. Europejski Trybunał Praw Człowieka odrzucił skargę byłych pracowników UB i SB dotyczącą obniżenia emerytury wskazując, że jest ona oczywiście bezzasadna. Sędziowie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka zwrócili uwagę, że emerytury nie są nienaruszalne i państwo ma prawo do dokonania zmian w określonych sytuacjach. Ponadto wskazali, że emerytury skarżących są w dalszym ciągu wyższe niż emerytury w systemie ogólnym. Podali także, że aparat bezpieczeństwa wzorowany był na sowieckiej KGB. Porównali UB i SB do Stasi w DDR i rumuńskiej Securitas. Stwierdził, że służby te zostały stworzone, by łamać prawa człowieka, a te są chronione przez Europejską Konwencję Praw Człowieka, na straży której stoi strasburski trybunał.

Dokonując zmiany zaskarżonego wyroku, Sąd Apelacyjny nie podzielił konstatacji Sądu Okręgowego, że zaskarżona decyzja ustalająca wysokość świadczenia odwołującego od dnia 1 stycznia 2010r. naruszyła art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 - 1990 oraz treści tych dokumentów. Przeczy temu zgromadzony materiał dowodowy, obowiązujące prawo oraz jego wykładnia zgodna z intencją ustawodawcy. Odnosząc się do przywołanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stanowisk wskazanych tam Sądów Apelacyjnych w Warszawie i Gdańsku, Sąd Apelacyjny w Szczecinie nie będąc nimi związany, nie podziela zawartej w nich argumentacji co do oceny charakteru Wyższej Szkoły (...) w L..

Mając na uwadze, iż zarzuty apelacyjne zasługują na uwzględnienie, wyrok Sądu Okręgowego uległ zmianie w części zaskarżonej, na podstawie art. 386 §1 kpc.

SSA Urszula Iwanowska SSA Jolanta Hawryszko del. SSO Beata Górka